

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593483536/facsimile.pdf> (tilgået 16. oktober 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

Procuratoren svarede: »Jeg skal overlade Hr. Justitsraaden at gaa frem i den Orden, De vil.«

»Her er en Chiffoniere,« sagde Justitsraaden, idet han lagde Haanden paa Møblet, »hvor meget skulle vi vurdere den til?«

I det Øieblik, da Justitsraaden berørte Chiffonieren, var det, som en iskold Haand blev lagt paa mit Hjerte – jeg forstod, hvad der skete: der blev gjort Arrest, man tog vore Møbler.

Fader fulgte stille med og hørte uden at gjøre en Bemærkning sine Eiendele blive vurderede og skrevne. Jeg fulgte bestandig mechanic med. Jeg havde en besynderlig Fornemmelse, næsten som om der var noget Glandsfuldt ved mig, der kunde kæmpe med disse Fremmede og forjage dem, men hvert Øieblik paany følte sig afmægtigt og gik af Stykke for Stykke, med hvert Nummer, de skrev.

Fader fjernede sig lidt, gik hen til sit Chatol og fremtog nogle smaa Maroquins-Æsker, som han gjorde Mine til at stikke i Lommen; men han blev blussende rød, tog Æskerne op igjen og lagde dem paa et Bord.

Justitsraaden nærmede sig og slog Fligen af Bordtæppet over dem.

Procuratoren, der var meget nærsynet, men alligevel saa, nærmede sig ogsaa, slog Tæppefligen tilside, boiede sig ned, besaa Æskerne saa nær, at han næsten berørte dem med Øinene, aabnede dem og sagde: »Hem, der er Grund til at troe, at dette Stads er ægte; det maa være værdifuldt.«

Det var min salig Moders Smykker.

Saadan gik man hele Huset igjennem, »skrev« Alt, selv Senge og Sengeklæder, gik i Staldene og paa Løfterne og skrev, hvad der forefandtes, med Undtagelse af »Saackorn og Fødecorn«, ind i Melkestue og i Fødebur, hvor der stod endel Tønder Smør, som vare bestemte til Salg og ikke henregnedes til »nødvendige Fødevarer« og derfor toges med.

Da man var færdig, sagde Procuratoren til Fader: »Jeg behøver næppe at gjøre opmærksom paa, men skal dog gjøre det for en Ordens Skyld, at det nu paaaligger Jægermesteren at lade Alt, hvad her er opskrevet, forblive i uforringet Stand og sørge for, at Intet forkommer, da Den, som handler derimod, efter Loven af 11te April 1840 bliver at ansee som Tyv.«

»Det var ikke nødvendigt at sige,« sagde Justitsraaden.